

I. felvonás

Birodalmak háborúja

2. fejezet

A Császár haragja

Egy átlagos nap virradt Coruscant véget nem érő betondzsungelére. Az elnyomás alatt tartott planéta olyan békésnek tűnt, mintha ez még mindig a rend és a fegyelem korszaka lenne – ám a látszat csalt, szörnyű háború dúlt odakint. Egy olyan háború volt ez, amelyről csak kevesen tudtak a Császár és a tanítványa kivételével.

A két sith a Birodalmi Palota egyik végeláthatatlan folyosóján baktatott keresztül, Vader nagyúr gondosan a császár tempójához igazította a robosztus lépteit. Ő nem igazán értette, hogy miért gyalogoltak ennyit, szinte akárhonnán megvitathatták volna a közelgő eseményeket. Azonban Sidious már annyira paranoid volt, hogy még itt is azt feltételezte, le akarják hallgatni a beszélgetésüket – ez azért nem lett volna szerencsés, mert hat ember sem akadt az egész bolygón, aki tudott a Sith Domíniumról.

- A doministák bevették az Anara rendszert – törte meg a csendet Palpatine. Vader nem szólt semmit, tapasztalatból tudta, hogy a mestere még hozzá fog tenni valamit.

- Ha ez így megy tovább, nem tartogat túl sok jót számunkra ez a háború. Hetek alatt össze tudnánk zúzni őket, ha összehívnam a környező szektorok hajóit, azonban ez sebezhetővé tenné az általuk őrzött világokat a Lázadókkal szemben. Egyelőre nem akarok kockáztatni, sosem kedveltem a szerencsejátékokat.

- Azt javaslom, fedjük fel a háború létezését – vetette fel Vader nagyúr. – Akkor környező rendszerek kockáztatása nélkül is játszi könnyedséggel legyőzhetnénk Arina seregeit – mondta a nagy, nehézkes léptei közt.

- Ő egy sith, olyan, akárcsak mi. Minden sith hatalmat akar, minden sith azt szeretné, ha galaxis szerte rettegnék a nevét. Néhány száz rombolóval hadat üzeni a Birodalomnak? Ugyan, ki csinálna ilyet? Olyan biztosan nem, aki erővel akar legyőzni minket. Darth Arina közönséget akar magának, pont azért támad, hogy mindenki tudomást szerezzen a kis domíniumáról és az ellenem irányuló szándékairól. Attól tartok, barátom, a háború szétkürtölése lenne a legnagyobb hiba, amit elkövethetünk.

- Ha így halad a hadjárata, nemsokára elérik a Ryloth-ot – folytatta Vader. – Ha azt a bolygót beveszik, már szabad útjuk van a Koréliához. Ha azt a világot támadás éri, mi már semmit sem tehetünk a hír feltartóztatásában. Arina azt mond majd, amit akar... Ám ha mi fednénk fel, akkor ellene használhatnánk a sajtónkat. Mondjuk azt, hogy ő még nálunk is kegyetlen dolgokat akar tenni a néppel és azonnal mellénk állnak majd, akik átkozták a Birodalmat. Akár össze is kovácsolhatná az államot.

- Az emberek nem hülyék – ingatta a fejét Sidious. – Mindig vannak olyanok, akik mellettünk pártolnak, de olyanok is, akik ellenünk ragadnak majd fegyvert. A hír elszabadulása több gondot jelentene nekünk, mint amennyit megoldana.

- Akkor csak álljunk és figyeljük, ahogyan a Koréliáig kergetnek minket, mester?

- Ez teljes mértékben ki van zárva – vágta rá a Palpatine. – Csak egy mód van arra, hogy a főerői szétverése nélkül kényszerítsük térdre a Sith Domíniumot: meg kell ölnünk Darth Arinát. Vader nagyúr, az ön képességeit bőven elegendőnek találom a feladatra. Vidd az Inquisitort, a legújabb hajónkat, majd csatlakozz a az úrnő erőivel már hadakozó flottákhoz – adta parancsba a merész elgondolást a sith.

- Az Inquisitort? De az még nem készült el, még fél év...

- Már befejezték – szakította félbe őt a Császár. – Magam gondoskodtam róla, hogy a munkások megtalálják a munkálatok meggyorsításához szükséges motivációt. Az első Executor osztályú szuper csillagromboló immár teljesen működőképes.

- És az Úrnőt mégis hogy kéne megtalálnom?

- Nos, az a sejtésem, hogy nem kell majd sokat fáradoznod. Arina a helyemre játszik, amihez először veled kell leszámolnia. Hidd el, amint tudomást szerez a jelenlétedről, azonnal meg fog találni téged. Amint ez megtörtént, végezz veled...

Egy hét sem telt el a Császár utasítása óta, de az Inquisitor máris a tettek mezejére léphetett. Az előzetes felderítések alapján két Defiant osztályú dominista romboló és egy Agamemnon besorolású csatacirkáló tartózkodott a Hakar rendszerben – Vader nagyúr személyesen akarta eliminálni az ellenséget.

A valaha elkészült első Executor szuper csillagromboló három hagyományos romboló kíséretében lépett ki a Hiperútból, nem sokkal a Taros bolygó felett. A kicsiny planéta eredetileg tökéletes bázisa lett volna egy kolóniának, azonban két évvel ezelőtt egy roppant méretű aszteroida csapódott bele. Nem csak a felszínét perzselte fel – ezzel megszüntetve az életre alkalmas viszonyokat –, ám a pályájáról is sikerült letéríteni. A Taros napról-napra közelebb sodródott a csillagához, mára már csak egy karnyújtásnyira járt tőle. Ebből adódóan az egykor csodás világ mostanra már nem volt több egy izzó tűzgolyónál, amely vakon baktatott a végzete felé.

Ha igazak voltak a hírek, Vader az égitest túloldalán találja az ellenséget.

- Semmi – ingatta a fejét August Trenn. Ő eredetileg a hajú kapitánya lett volna, de hát ha valahová Vader betoppant, ott mindig ő lett a parancsnok. – Rajtunk kívül egy átkozott lélek sincs ebben a rendszerben... Nagyuram – tette hozzá utólag.

- Személyesen nézte meg az adatokat – fordult felé haragosan a nagyúr. Nagyon nem szerette, ha csak utólag adják meg neki a tiszteletet (és a kellemetlen meglepetésekkel is így van). – Ott voltak azok a hajók.

- Hát, most már nincsenek – ellenőrizte le az adatokat még egyszer Trenn.

A nagyurat még inkább zavarni kezdte a felé irányuló tisztelet hiánya.

- Pásztázzák végig az egész naprendszert! – szorította ököibe a kezét a sith. – Nem tűnhettek el csak úgy. Az azt jelentené, hogy csapdába akarnak csalni minket. Azt érezném, Arina nem lehet annyira erős, hogy... – gondolta magában, amíg az eredeti kapitány félbe nem szakította a nagy elmélkedését.

- Itt nincsen semmi – nyomatékosította az elhangzottakat Trenn.

Itt betelt a pohár a Nagyúr szemében. Egyrészt idegesítette, amiért kelepcebe sétálhattak; másrészt utálja, ha félbeszakították a gondolatmenetét; harmadrészt, neki igenis meg kellett adni a tiszteletet, negyedrészt... Ő szeretett példát statuálni.

Már el is kapta volna a kapitány torkát az Erővel, ha nem jön a csapda rajtaütés része.

- Itt vannak! – kerekedtek ki Trenn szemei, amint ominózus piros háromszögek kezdtek megjelenni a flotta oldalában.

- Megtörtént hát, hogy a nagyúrnak komolyabb dolga is akadt, mint a fojtogatás.

- Minden üteggel nyissanak tüzet! – vezényelte Vader nagyúr, holott még azt sem tudta, hogy mivel (vagy kivel) áll szemben.

Nem csak az a három hajó jött vissza, amit annyira hiányoltak – barátokat is hoztak. Az Abomination két másik Agamemnon csatacirkálóval az oldalán vette ostrom alá a birodalmi hajóhadat. A három óriást hat Defiant romboló övezte. Darth Arina tudta, hogy ennyi több mint elég lesz az ellenség elpusztításához. Darth Vader nemsokára történelem lesz.

A dominista flotta legelőször is a középük és az Inquisitor közé keveredő csillagrombolót kapta el. A kilenc hatalmas fenevadból áradó lézerözön pillanatok alatt darabokra szaggatta a Birodalom játékszerét. A roncsai még jóformán el sem tűntek a lángok közt, az Abomination máris megbontotta az alakzatot. Két Defiant is vele tartott, amikor közelebb merészkedett a szuper csillagrombolóhoz, amelyet továbbra is rendületlenül őrzött a két megmaradt romboló.

Az egyikük még túl messze járt ahhoz, hogy segíthessen, a másik pedig ótvár nagy hülyeséget csinált (bármely épeszű admirális szavaival élve). A Crimson Rose romboló az Abomination mellé ment, majd úgy manőverezte magát, hogy oldalról-oldalra löhessék egymást. Arina majdnem elröhögte magát a látottaktól – mégis mit remélhetett egy ilyen

csékély méretű hajó kapitánya egy domíniumi csatacirkálóval szemben? Nyilván csak időt akart adni a Nagyúr hajójának, aminek csak akkor lett volna értelme, ha az Abomination lassít – ám az csak ment tovább.

A csillaghajó sebesen haladt el egymás mellett, miközben mindkét rettetet oldalsó lövegei teljes erőből ostromolták a másik veszedelmet. A Crimson Rose három nehéz turbólézer ágyúja meg sem tudta karcolni a csatacirkálót, az az egy ionágyú pedig semmi érdemlegesre sem volt elég a pajzsok ellen. Mindazonáltal az Abomination tizenkét oldalsó csapásmérő lövege már bőven elegendőnek bizonyult. A most igen törekenynek látszó csillagromboló sorra szenvedte el a veszedelmesnél veszedelmesebb találatokat. A pajzsai hamar megadták magukat, és a burkolatából is méretes darabok váltak semmivé a vöröslő lézerzuhatagban. Amikor már sikeresen elhaladt Arina hajója mellett, a Crimson Rose nem volt több egy ezerhatszáz méter hosszú, lángoló koporsónál. Maga a hajó fel is robbant néhány másodperccel a tűzpárbaj befejeztével – egyszerűen nem bírta ki az elszenvedett sérüléseket.

Ezzel már csak egy romboló maradt és maga az Inquisitor. Mivel eddig még nem igazán lehetett találkozni vele, különösen nagy meglepetést okozott az úrnőnek. Az Executor osztályt arra tervezték, hogy egy egész flotta ellen állni tudja a sarat, és most meg is kapta rá a lehetőséget. Amikor a Crimson Rose elpusztult, az Inquisitor már sikeresen megsemmisített egy Defiant rombolót, valamint súlyosan megrongált egy Agamemnon csatacirkálót. Ez igen pozitív dolog volt a birodalmiak részéről, azonban nem volt elég a csata megnyeréséhez – mindenesetre még próbálkoztak.

Amikor a harmadik romboló is elpusztult, az Inquisitor különleges manőverbe kezdett. A kékes hajtóművei felizzottak, majd a segítségükkel úgy pozícionálta magát, hogy a teteje nézzen az ellenséges armada felé – így tovább fogja bírni a hajótest, valamint a legtöbb fegyvert is az ellenséges flottára tudták irányítani. Nem tellett sok időbe, mire a korábban megsérült Agamemnon elpusztult, és két újabb Defiant szenvedett komoly károkat.

Arina fiatalos arcát különös mosoly fogta el.

Az úrnőt egyáltalán nem zavarta, hogy a Birodalom különösen komoly ellenállást fejtett ki, Vadert úgyszem lehetett a hajója lelövésével megölni – bizonyítékra volt szükség. Erre a leghatékonyabb mód az volt, ha Arina a mellkasába dőfi a fénykardját – ehhez pedig muszáj a közelébe jutnia. Hamarosan támadt egy ötlete.

Az előző jelenethez hasonlóan az Abomination oldalt fordult a szuper csillagrombolónak. Az Inquisitor roppant lövegei zöldes lézernyalábokat árasztottak felé, amelyekbe tetőtől-talpig beleremegett a hajótest. Most az Abomination tűzereje volt az, amely túl kevésnek bizonyult az ellenfelével szemben – szerencsére az Úrnő nem is gondolta, hogy elég lesz. Neki csak megfelelő körülményekre volt szüksége az átszállóegységek elindításához – ami meg is lett.

A vörös és zöld színben ragyogó lövedékek cikázása közt száz meg száz T190-es átszállóegység indult meg az Inquisitor felé. Ezek a járművek olyanok voltak, mint a mentőkabinok, csak egy kicsit nagyobbak, valamint saját pajzzsal és – az egység orrába szerelt – pajzsmodulátorral rendelkeztek. A modulátoroknak szerepe az volt, hogy az átszállóegységek az Inquisitor pajzsai helyett a masszív burkolatába ütközzenek bele. Itt lépet életbe a sötétszürke járművek pajzsa, amely megvédte őket addig, amíg át nem értek a burkolaton, és ki nem kötöttek valahol a hajótest belsejében.

Mint az sejthető volt, Darth Arina is az átszállók között volt.

Néhány perc, három dominista romboló, valamint a hajóra küldött klónok felének az eltávozása után már kezdett látszani a végeredmény. Az Inquisitor pajzsai elég erősnek bizonyultak ahhoz, hogy felülkerekedhessen az ellenségen, azonban...

- A 3-as hajtómű kezd instabillá válni, a 2-es is! – jelentette Trenn.
- Az meg hogy lehet? – mordult fel Vader. – Nem is éri őket komoly tűz.
- Az ok ismeretlen, uram. Ezt a hibát már elméletileg elhárítottuk...
- Miféle hibát?! – kezdett kijönni a sodrából a nagyúr.

August nyelt egyet, és csak ezután mert megszólalni.

- A hajtómű korai tesztjein kiderült, hogy a főreaktor terhelése a meghajtó rendszer instabilitásához, és végső soron a megsemmisüléséhez vezethet. De nem kell aggódnia, uram, amíg a pajzsok 50% felett vannak, addig nem lehet gond.

- Pajzsok 67%-on – jelentette az egyik tiszt.

Egy pillanatra úgy tűnt, hogy ennél már nem is lehetne rózsásabb a helyzet, aztán fuldokló katonák hangja hallatszott az ajtó mögül, és mire a legénység reagálhatott volna, Darth Arina ajtóstul rontott be a helyiségbe. Mellette számos klón csörtetett be a hídra, azonnal harcra bocsátkozva az ott lévő őrökkel.

Vader megdöbbsent egy pillanatra, ami túlságosan is soknak bizonyult. A már aktivált fénykarddal álló Arina hatalmasat taszított rajta az Erővel, melínek hatására a nagyúr métereket repült hátrafelé – egy vaskosabb terminál fékezte meg a szégyenutazását.

- Minél magasabban van valaki, annál nagyobbat bukik – gúnyolódott Arina. – Bocs, Vader, de úgy adódott, hogy ez az életed utolsó napja – közben annyira bele is feledkezett az önelégültségébe, hogy ügyet sem vetett az ellenfelére.

A Kiválasztottat nem lehetett ilyen könnyen térdre kényszeríteni. A fekete védelmi öltözetbe burkolt sith egy bádogember ruganyosságával pattant fel a földről, és mire Arina észbekapott, már kivont fénykarddal csörtetett felé – a maga elképesztően zajos módján. A nagyúr túlzott lassúságának köszönhetően az Úrnő fölényesen védhette ki az első kardcsapást. A két vörösösen izzó penge megfeneklett egymásban, a két sith egymás felé kezdték feszíteni őket a káoszban – hisz javában hadakoztak egymással a klónok és a birodalmiak.

- Súlyos hibát vétettél azzal, hogy a szemem elé mertél kerülni – dörmögte a maga mély, rettenetes hangján Vader. Minden erejét a kardjának adta, ám Arina nemes egyszerűséggel elugrott onnan. A nagyúr azonnal a sith irányába kezdett sújtani.

A nő ismételten kivédte a rézsútos csapást, amelyet egy újabb és egy újabb támadás követett. Arina tökéletesen rendben volt azzal, ha a bádogóriás kifárasztja magát ezekben a vad és nyers akciókban, tisztában volt vele, hogy ezután eljön majd az ő ideje. Az első fél percben nem is cselekedett többet az ellenfél támadásai hártásán, valamint az előlük való kitérésen kívül. A nagyúr hamar megunt a játszadozást. Ha kell, más utat talál a győzelemre.

Az Úrnő hirtelen azon kapta magát, hogy egy, a helyéből kitépett, terminál tartott felé. Reflexből két egyenlő darabra vágta a kardjával, ezt követően az ellenfele máris a nyakára akart sújtani. Mindketten tudták, hogy a támadónak nincs elég ideje a hártásra – ám azzal csak az egyikük volt tisztában, hogy nem is kell neki. Arina akkorát rúgott Vader gyomrába, hogy egy métert is arrébb tódult a modern bádogember.

Az impoztor tudta, hogy most érkezett el az ő ideje.

A sorozatos védekezésből támadásba váltott, mind haragosabb, sebesebb és kiszámíthatatlanabb csapásokat intézett az ellenfeléhez. A nagyúr nem tűrte szívesen a párbaj számára mélységesen megalázó menetét, ám mérgeledésen kívül nem tudott sokat tenni Arina ellen. Hiába adott bele apait-anyait, hiába adott bele mindent, Arina egyszerűen túl erős ellenfélnek bizonyult. Bármilyen gyorsan is pattogtak, sercegték, és feszültek egymásba a pengék, a mozdulatokból mindig az Úrnő került ki fölényesen – mindazonáltal a Kiválasztott annyit elérhetett, hogy minduntalan elodázhassa az elkerülhetlent; azaz magabiztosan hátráljon.

Azt már kezdettől fogva tudta, hogy a gyávaságára nem lesz elég hely a Hídon, ezért taktikusan úgy hátrált, hogy kitaláljon a helyiségből. Ezután már a folyosókon folytatódott a

kegyetlen párbaj, amibe időről-időre a nagyúr segítségére siető rohamosztagosok is beleszóltak – Vader taktikusan birodalmi ellenőrzés alatt álló részek felé haladt. Azonban egy ponton még ő is elhagyta a szerencséje.

Egy tágas, jól megerősített helyiségbe vezette őket a legutolsó folyosó. Itt már bőven elég hely volt ahhoz, hogy az Úrnő gátat szabjon a sith menekülésének.

Mit sem számított az itt állomásozó rohamosztagosok ellenállása, Arina művészi visszaverte rájuk a saját lövéseiket. Már egyikük sem volt életben, amikor Vader elérte a legközelebbi kijáratot, és az Úrnő egy meredek ugrás után az orra előtt termett – most bőven elég helye volt az akrobatikus harcmozdulatihoz.

- Add fel, akkor kíméletes halálod lesz! – förmedt rá Arina.

A Kiválasztott meredten állt egy pillanatra. Ha nem adja fel a harcot, meghal, ám ha mégis felvonja a fehér zászlót, akkor elbúcsúzhat a tanítványi címtől – Sidious inkább talál magának egy másik tanítványt, mintsem egy két lábon járó csalódással ossza meg minden tudását. Tehát bármit választ, rosszul fog dönteni.

Meríts erőt a haragodból! – szólaltak meg az ismerős szavak a nagyúr elméjében. A mestere volt az, tudta, hogy mi történik, és segíteni akart neki.

Bár ez nem tűnt túlzottan nagy támogatásnak, ám mégis aranyat ért Vader számára. Nem azért, mert eddig elfelejtett a haragjából táplálkozni, hanem azért, mert mérhetetlen indulatokat keltett benne – amelyeket már nagyon is ki lehet használni.

Én vagyok Darth Vader, a hatalmam a császáréval vetekszik... Nem lehetek ilyen gyöngö! – visszhangzott át újra és újra a nagyúr elméjén. Annyira felháborították őt ezek a szavak, hogy még ő is meglepődött rajta, milyen gyorsan folytak az események. Az egyik pillanatban még bambán ácsorgott Darth Arina előtt, a másodikban pedig már soha nem látott haraggal és gyűlölettel csörtetett felé.

A nagy harctudása ellenére, az Úrnő alig tudta hárítani a mellkasára irányuló kardcsapást, majd az azután következővel is problémái akadtak. Éppen most, amikor már beleringatta magát a győzelmébe, akkor kellett megtáltosodnia a nagyúrnak. A szokásokkal ellentétben, vörös selyemruhába öltözött sith pillanatok alatt leesett a magas lóról, és azon kapta magát, hogy Vader nagyúr mind hátrébb és hátrébb kényszeríti a helyiségben – ezzel egyre távolabb és távolabb kergetve őt a kijáratról. Arina gondolt egyet, majd egy merész ugrással a helyiség közepére vetette magát.

- Most megtapasztalod a Sötét Oldal igazi erejét! – rivallt rá a Kiválasztott.

Az Úrnő az előbb történetek ellenére is majdnem elröhögte magát. Ezen néhány pillanatot leszámítva, végig dominálta az ütközetet, és azt az apró falatnyi sikert is annak köszönhette Vader, hogy akkor az utolsó csepp erejét is összeszedte. Arina biztos volt benne, hogy le tudja győzni a nagyurat, ha nagyon akarja... Ám most annyira belefeledkezett a gondolataiba, hogy előnyt adott a nagyúrnak. A férfi nem rontott neki, ehelyett fojtogatni kezdte az Erő segítségével.

Arina gégeje összeszorult a hatalmas erőktől, máris átkozni kezdte, amiért ilyen önelégült volt. Tisztában volt vele, hogy ez a Sith alapvető gyengesége, ám mégis átkozta magát a vaksága végett.

- Most meg fogsz halni! – nyomatékosította a szándékait Vader.

Mindeközben a nagyúr felemelte áldozatát, széles mosoly fogta el Arina arcát. A Kiválasztott nem értette a szinte már beteg öröm okát, ám nem is érdekelte túlzottan...

Mindenre fény derült, amikor egy sikló méretével vetekedő tároló száguldott bele a nagyúrba – az Úrnő ismét a bolondját járatta vele. A világosszürke fémtest falhoz taszította a sithet, azonban nem ölte meg, csupán beszorította. Vader képtelen volt kikászálódni a hatalmas fémtest és a fal közül.

Elérkezett hát a nagy pillanat, Darth Arina oly régóta várt perceinek az egyike. Őt nem érintette meg túlzottan a fojtogatás, sőt csak kiaknázandó haragot ébresztett benne. Im már nem lenne más dolga, mint odamennie a rettegett Darth Vaderhez és leszúrnia a fénykardja vörösösen izzó pengéjével. Azonban az élet nem egy habos torta – soha nem is volt az, és soha nem is lesz. A Sötét Úrnőt hamarosan egy kegyetlen meglepetés érte: a birodalmi rohamosztigosok végeláthatatlan tengere. A fehér páncélruhát viselő katonák eddig csak gyülekeztek a harctér körül, ám most szinte százával özönlöttek be ide. Arina nem látott más megoldást, mint eltenni a fénykardját... Hogy mindkét kezéből vörös szikrákat szabadíthasson az ellenségeire. Nem volt elég ahhoz, hogy mindenkit sikerüljön megölnie, de eléggel számolt le egy gyors meneküléshez.

Amikor Vader nagyúr feleszmélt, már nyoma sem volt az életére törő sithnek.

A domíniumi flottának ugyan megvolt a kellő tűzereje az Inquisitor megsemmisítéséhez, azonban nem volt elég idejük rá. Nem sokkal az ádáz fénykardpárbaj után hatalmas szürke csillagrombolók egész serege érkezett a Taros fölé. Drake kapitány ideiglenes parancsnoka lehetett a frontvonal minden közeleső pontjáról iderendelt armadának – igaz, nem volt túl nehéz feladat a csata megnyerése.

Az ellenség hamar belátta, hogy itt ewokba sem rúghat, és ezért hamar elszelelt a rendszerből. Mindkét fél tudta, hogy ezért a győzelemért a Birodalom számtalan vereséggel fizet majd a frontvonalon, azonban Dart Vader élete többet ért valamennyi ütközetnél, és az azokban kockára tett életéknél. Ezért nem volt más választásuk a birodalmi erőknek, jöttek és kész – a Császár parancsának nem lehetett ellentmondani.

Maga az időzítés nem is lehetett volna tökéletesebb. Az Inquisitor pajzsa 52%-on állt az ellenség távozásakor, a kék fénnel égő hajtóművei már az utolsókat rúgták, világosszürke füstöt árasztottak magukból a vörösre hevült fűvókák.

Vader nagyúr képtelen volt lehiggadni, őrjöngve vágyta az Úrnő halálát.

- Hol van Darth Arina?! – csörtetett be sakálként a hídra.

Odabent szinte nem volt más, csak halottak és sebesültek. Hatalmas pusztítást vittek véghez a Sith Domínium klónjai, akik közül is volt néhány a padlón. Szerencsére Trenn és a hegedűtök méretű sugárvetője viszonylag épen megúszhatták az összecsapást. Az elméletileg kapitányi rangban lévő személy gyorsan odament az egyik terminálhoz, és leolvasta róla az adatokat – nem akarta magára vonni a Nagyúr (felesleges) haragját.

- Már nincs itt, uram – jelentette sürgében a férfi.

- Mi az, hogy nincs itt?! Két perce még a hajón volt! – szorította ökölbe a kezét.

- És másfél perccel ezelőtt egy mentőkabin hagyta el a hajót, amelyet rövidesen felszedett egy űrkomp, amely kisvártatva dokkolt az Abomination megjelölésű, Agamemnon osztályú csatacirkálón, amely történetesen épp most viharzott el a semmibe. Sajnálom, uram, de minden jel arra mutat, hogy Darth Arina elmenekült.

Akkor ez sem lesz egy baráti csevej – gondolt bele az előtte állókba a nagyúr. – Személyesen fogom jelenteni a kudarcomat a Császárnak. Ön addig kitalálja, hogy miként ne robbanjon fel ez az ócskavas, ha 50% alá mennek az elhárító pajzsok...

Amíg a két sith majdnem egy mindent eldöntő párbajt vívott, egy harmadik sith békésen szunyókált a hajóján, és már megint valami cifrát álmodott...

Szerencsére a Tanács is elfogadta a nagy próbatétel sikerét, és így végre már nem kellett számkivetettnék éreznem magam a Renden belül. Bár utólag... Láttam szebb helyet is Templomnál, és ez az önmegtartóztatás dolog sem tetszett a legjobban, meg hát fegyelem terén is kívánni valókat hagytam magam után, de azért jó volt ott lenni... Viszonylag. Talán a legnagyobb előnye az volt, hogy most már nem csak Sohta mestert ismertem, hanem egy rakás másik jedivel is összehozott a sors – akik által számos dolgot sikerült eltanulnom. Ott van például Akane. Sosem értettem meg, hogy miért akart annyira segíteni rajtam, de mindig szívesen fogadtam, ha felajánlotta a közreműködését. Csak lett volna bátorságom megkérdezni, hogy miért csinálja...

A sorozatos segítségnyújtás közös missziókhöz vezetett, amelyek meg ahhoz, hogy egyre jobban megismerjük egymást. Szoros barátság alakult ki köztünk az elmúlt öt évben, ami egyre csak fokozódott az élet-halál helyzetekben. A sors fintora, hogy szinte mindig olyan helyzet adódott, hogy biztosan ottmaradunk, ha nem ment meg minket a másik. Itt muszáj hozzátennem, hogy én határozottan többször mentettem meg az ő életét, mint fordítva. Hiába, már akkor is nagylegény voltam!

A mostani álmomban, ha jól látom... Öt évvel vagyunk a kristály megszerzése után. Engem egy fejedelmű törvény elé állítására küldtek, Akane pedig valahogy felkeveredett a hajómra – ja, igen, miután elmúltam tizennyolc, Sohta mester jobbnak látta, ha egy kicsit lazább a kapcsolatunk, hogy önállóbb legyek. Néha-néha még azért összefutottunk, de még Yodát is gyakrabban láttam már, mint őt.

Mint azt az előbb is mondtam – boccs, csak valami miatt elkanyarodtam a témától –, az a huszonhét éves nő a hajómra termett, aztán úgy döntöttünk, közösen fogunk nekivágni az akciónak (a még fiatal és esetlen tanítványát éppen ezért hagyta ott, nem akarta komoly veszélyeknek kitenni). Hamar baktatni is kezdtünk a Seleucami egyik kopárabb táján, nem is láttunk mást, csak a száraz talajt és nagy barna köveket. Már éppen mondani akartam neki, hogy a bolygó ezen része a Tatura emlékeztet, amikor ő (már megint) rosszat kezdett sejteni. Össze vissza nézett, fel-le, jobbra-balra forgatta a fejét, azonban nem látott semmit. Meg kell hagyni, bennem is derengni kezdett valami arról, hogy mindjárt löni fognak ránk, ezért szokatlanul körültekintő lettem – csak ez valahogy nem látszott rajtam. A veszélynek köszönhetően a gondolataim is a harc és az előre látható élet-halál helyzetek körül kezdtek forogni. Ebből az lett, hogy amikor Akane már megint társalogni kezdett velem (hogy oldja a feszültséget), én teljesen véletlenül előhoztam a megmentéses dolgot.

Mint kiderült, szerinte ő többször mentett meg engem, mint én őt. Én persze nem hagytam magam. Mindig nekem van igazam, tehát nekem kellett lenni a nagyobb életmentőnek. Mivel egyikünk sem szeretett vitát veszíteni, és időnk az volt, mint a tenger, ezért csak mondtuk, mondtuk és mondtuk a magunkét... amíg közénk nem lőttek. Na, ez volt ám az igazi meglepetés!

A lövés valahol kettőnk között csapódott bele a száraz talajba, amit a fénykardjaink azonnali kézbevétele és aktiválása követett. Egy romosabb épülethez mögül érkezett a lövedék, amit az utána érkezők is megerősíteni látszottak.

Azt már a nem túl büntetlen előéletű entitások félelméből is érezni lehetett, hogy közönséges nébereknek néztek minket, és nem jediknek.

Akkor meg minek lőttek ránk? – valószínűleg mindkettőnk fejében ez a kérdés fogant meg, de hamar rájöttünk, hogy percekben belül meg fogjuk tudni a választ. Egy ideig még védtük a felénk érkező vörös lézernyalábokat, majd én szépen elkezdtem közeledni az épület felé. Meg kell hagyni, Akane inkább valami más taktikát választott volna, de az én hülyeségem már őt is belerántotta a dolgokba.

Nem volt fedezékünk, ráadásul az ellenség a lehető legelőnyösebb helyzetben érezte magát. Amikor már félúton voltunk, egy rakétavetőt is sikerült előszedniük valahonnan, amivel már felénk is lőttek. A robbanófej egyenesen felém közeledett. Sem a fénykard, sem az Erő nem védhet egy rakéta elől – hacsak nem szemfüles az ember. Akane félrelökött, aztán legyintett egyet, mire a rakéta kanyarodott egy szépet, és visszament a feladónak. A fél épület izzépporrá mállott a robbanófej becsapódásakor. Nem csoda, hogy abbamaradtak a lövések.

- Te mentesz meg folyton, mi? – szölt hozzám viccesen Akane.

- Feleslegesén ugrottál. Én is pont ugyanezt tettem volna – mondtam neki, miközben feltápázkodtam a földről. – De szerintem már túlzottan aggódsz értem...

- Kötelességem segíteni a társaim – rántott vállat a nő, aztán megindult az épület felé (már ami megmaradt belőle).

Kisvártatva én is csatlakoztam hozzá.

Amikor odaértünk, nem láttunk mást, mint romokat, füstöt és már szinte felismerhetetlenségig összeroncsolódott holttesteket. Szerencsére nem volt semmi gyűlékony ebben a kis házacskában, ezért nem volt valami nagy tűz – de azért egy-két lángnyelvecske pislákolni merészelt itt-ott.

A twi'lek köztudottan nem szeretett ölni, el is kapta egy kicsit a bánata. Csak a szükség diktálta a tetteit, ahogyan az enyémeiket is, amikor megláttam egy alakot a fejünk felett. Nem igazán foglalkoztam vele, hogy került oda a hátirakétás férfi, csak a társam elég ugrottam, aki valami miatt nem figyelt. A fejvadász első lövése így is vállon érte a nőt, ha én nem vagyok ott, akkor a második a fejbe találta volna – de így visszaverte a fénykardom sárga pengéje. A fickó lövése két centire húzott el a sisakja mellett, ő tovább lőtt, de ekkor már Akane is akcióba lendült. A sérülése miatt a másik kezébe vette a zöld fénykardját, és ő is beszállt a lövések visszaverésébe.

A fejvadász még egy ideig kerülgette a saját lövéseit, aztán... Aztán minden összeállt bennem. A mandalori páncél, a bordó csikok, amelyek keresztül szabdalták, a hátirakéta és az a két sugárvető... Ő volt a célpontom, és ő volt az, aki akkor régen elvette tőlem a szüleimet. Eddig vak voltam, sőt mindketten azok voltunk. Az épületben lévők nem azért féltek, mert némbereknek néztek minket, hanem azért, mert ők voltak a csali. A fejvadász mindvégig tudott rólunk, és csapdát állított nekünk. Amíg mi az embereivel voltunk elfoglalva, addig fölénk repült és most lesújtott ránk. Azzal azonban nem számolt, hogy túl erősek vagyunk neki.

Fél perc lövöldözés után csak rájött, hogy nem érjük meg a fáradságot. Megfordult és elment, mi meg csak néztünk utána egy ideig... Aztán Akane egyszer csak azon kapta magát, hogy a fejvadász után eredek.

- Már semmit sem tehetsz – mondta Akane, ám én nem hallgattam rá.

Elvakított a haragom és a bosszúvágyam, végre az igazi valójukban kezdtem látni a dolgokat. Az erővel megragadtam a fejvadászt, aztán megpróbáltam nem túl finoman a földre segíteni. Ez majdnem sikerült is, azonban kifogott rajtam a hátirakéta ereje – ami így utólag restellek is egy kicsit. A twi'lek további figyelmeztetései ellenére én tovább haladtam, majd újra próbálkoztam.

Ezúttal sikerült földre kényszeríteni a férfit – pont egy hasadék előtt, amit eddig valahogy észre sem vettem. Hiába, nagyon egy szinten volt a talajjal.

Olyan gyorsan kezdtem csörtetni felé, hogy még a társam is messze lemaradt a hátam mögött. A fickó nem tudta még egyszer működésbe hozni a jetpacket, nem volt más lehetősége, mint mindkét sugárvetőjét rám szegezni, és reménykedni, hogy olyan béna vagyok, mint amilyennek látszom. Ám az már az elején látszott, hogy nem voltam az. Bár az egyik lövését sem sikerült a szeme közé pattintani, az egyik csak elérte a lábát. A fejvadász odakapott kínjában, és amikor feleszmélt, már beállítottam a fénykardomat a mellkasába. Soha nem tapasztalt érzés öntötte le a lelkemet.

- Együtt megyünk a pokolba – prüszkölte a fejudász, aztán megragadta a két vállamat és tett egy lépést hátrafelé. Én csak most vettem észre, hogy mennyire közel voltunk a hasadékhoz, az ellenfelem pont a peremén állt, mikor hátrébb lépett.

Amikor Akane odaért, az első sorból nézhette végig, ahogyan a fejudász tovatűnik a hasadék mélységében... Velem együtt.

- Greg! Greg! – kiáltott utánam. – Greeeg!!!

És nagyjából így érkeztünk el az életem legbizarrabb eseményéhez, a temetésemhez. Több százan gyűltek össze a koporsóm körül, a Rend legjobbjai készültek fel rá, hogy végignézzék a nyilvános elkaparásomat. Plo Koon, Mace Windu, Obi-Wan Kenobi, Yoda mester, a még csak tízéves Anakin Skywalker, Aayla Secura, Myra Sohta, sőt Még Cady-Ann Akane (és a szőke kék szemű tanítványa, Almer Daxini) is ott volt. Mindenki végtelenül szomorúnak tűnt az elvesztésem miatt, ami különösen Sohta esetében lepett meg. Bár az sem volt semmi, hogy negatív érzelmet tapasztalhattam Windun.

Már valamikor a ceremónia végénél lehetek, amikor én banthapapucsban, otthonkában, füttyörészve ballagtam be a tömegbe. Amíg fel nem ismertek, addig mindenki a ruházatomon volt kiakadva – mondjuk az tényleg hagyott néhány kivetnivalót maga után. És már látom, hogy ezt kénytelen leszek megmagyarázni.

Amikor a fejudással együtt bezúgtam a hasadékba, kihúztam belőle a kardom, és beleállítottam a sziklafalba. A lefelé tóduló kövek egyike ráment a markolatra, és aztán az egész kard tropára is ment, úgy ahogy van. Így hát kénytelen voltam pusztá kézzel kimászni, amit tovább nehezített az, hogy egy következő kő véres sebet vágott a csuklómon, egy olyat, ami velem maradt egész életemre. Nem csoda, hogy a mászást még a ruházatom is megsínylette – plusz, Akane már félúton lehetett hazafelé, mire sikerült kikászálódnom onnan. Na már most, én mindig is a meglepetések embere voltam, ezért nem akartam utólag komon odamondani, hogy élek. Személyesen akartam közölni a dolgot. De mivel akkorra már Akane messze járt az én hajómmal, muszáj volt a tömegközlekedést választanom – mivel azzal lelöttem volna a poént, ha igazoltatom magam, ezért a csomagtérben húztam meg magam. Nem akartam szakadt rongyokban a Tanács elé járulni, ezért gyorsan szegtem magamnak valami ruhát... Azonban csak két papucsot és egy rendkívül férfias otthonkát találtam magamnak. Úgy döntöttem, majd keresek valami jobbat, amikor megérkeztem... Ám akkor már éppen temettek. Muszáj volt hamar odajutnom, és így sikerült nyolcszáz ember előtt otthonkában visszatérnem a halottaimból.

- Greg? – kérdezte valaki a tömegben, amikor már felismertek.

Mivel ekkorra már sikerült a (zömében) Tanácstagok előtt pozicionálnom magam, ezért mindenki alaposan megcsodálhatott. Yoda csak hümmögött, Obi-Wan hitetlenkedve ingatta a fejét, Sohta mester pedig keresztbe tette a karját, és a „tudtam” nézését vette elő. Windu mester létére elröhögte magát, és csak fél perc szakadás után méltóztatott elnézést kérni a környezetétől. Akane pedig... Nos, az ő arcán egy örömteli mosoly jelent meg, aztán megemberelte magát, és úgy cselekedett, mint a tömeg nagyja: közömbös arccal nézett felém.

Akanet mindig is olyan nőnek ismertem meg, akinek vannak érzései, és nagyon vágyik is bizonyos dolgokra, ám tudta, hogy azt nem lehet. Mivel nem volt más választása, elnyomta magában az érzéseit, olyannak mutatta magát, mint egy tipikus jedi. Talán ez az, amit utólag a legjobban kifogásolok az egykori Rendben. A tagjai a jóért küzdöttek, ámde közben elvesztették a belső önmagukat. Ezt azért tették, hogy az ellenségeik ne tudják kihasználni a gyengepontjaikat, Akane is döntenit tudott volna, ha köztem és ezer menekült közt kellett volna

A Császár riválisa – A Császár haragja

választania. Én már nem tudnék ilyen könnyen dönteni ezer lélek és mondjuk a tanítványom élete között...

Érdekes, de emiatt én inkább sajnálom, mintsem irigylem Cady-Annt.

Darth Raven